

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 629

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 iulie 2025

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 376 din 11 iulie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	2–3		Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative	11–15
Decizia nr. 377 din 11 iulie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 ¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	4–5			
Decizia nr. 692 din 17 decembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 1 din Legea nr. 212/2021 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, precum și pentru completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu referire la art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului.....	6–10		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 38 din 30 ianuarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. II art. 1 alin. (1) din		M.108.— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul apărării naționale, privind declassificarea și publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a unui ordin al ministrului apărării naționale emis în anul 2012	15–16	

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 376

din 11 iulie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina-Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Liliana Teodoriu în Dosarul nr. 9.440/2/2017/a3 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 360D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.225D/2020 și nr. 1.750D/2020, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Liliana Teodoriu și Catrina Gaftoniuc în Dosarul nr. 283/32/2020/a1 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de Vasile Gaftoniuc în Dosarul nr. 15.777/193/2019/a1 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura procesuală propusă.

6. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.225D/2020 și nr. 1.750D/2020 la Dosarul nr. 360D/2020, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, liberul acces la justiție nu înseamnă accesul la toate gradele de jurisdicție, iar prin textul de lege criticat legiuitorul a urmărit respectarea principiului celerității în soluționarea cauzelor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin Încheierea din 11 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 9.440/2/2017/a3, **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (2) din**

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.

9. Prin Încheierea din 14 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 283/32/2020/a1, **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013.**

10. Prin Încheierea din 7 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 15.777/193/2019/a1, **Judecătoria Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013.**

11. Excepțiile au fost ridicate de Liliana Teodoriu, Catrina Gaftoniuc și Vasile Gaftoniuc în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de reexaminare a taxei judiciare de timbru.

12. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia arată, în esență, că sintagma „fără citarea părților, prin încheiere definitivă”, cuprinsă în textul de lege criticat, aduce atingere accesului liber la justiție și folosirii căilor de atac. Autorii precizează că nu există o cale de atac împotriva încheierii de respingere a cererii de reexaminare a taxei judiciare de timbru care se judecă în camera de consiliu fără citarea părților, cu încălcarea principiului oralității și contradictorialității, precum și a dreptului de proprietate.

13. **Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Judecătoria Botoșani — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece legiuitorul a reglementat asupra procedurii de judecată a cererii de reexaminare a taxei judiciare de timbru ținând seama că aceasta este necontencioasă. Sunt invocate considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 500 din 17 septembrie 2019.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, așa cum a fost reținut în încheierile de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013. În realitate, critica de neconstituționalitate, așa cum a fost motivată de autorii excepției, privește doar dispozițiile art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, care au următorul cuprins: „*Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere definitivă. (...)*”.

18. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 19 — *Extradarea și expulzarea*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* și art. 129 — *Folosirea căilor de atac*, precum și în art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra textului de lege criticat prin raportare la prevederile art. 21 din Constituție s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu, Decizia nr. 11 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2017, și Decizia nr. 276 din 22 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 1203 din 20 decembrie 2021.

20. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că o cerere de reexaminare reprezintă o cerere prejudicială, judecată potrivit unei proceduri necontencioase specifice, ce are ca obiect verificarea legalității taxei de timbru judiciar, respectiv o nouă analiză a modului în care aceasta a fost stabilită.

21. Atunci când a reglementat soluționarea cererii de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a taxei judiciare de timbru, scopul legiuitorului a fost respectarea principiului celerității, care ar fi grav afectat prin acordarea dreptului de a exercita o cale de atac împotriva încheierii de soluționare a respectivei cereri, dat fiind că formularea acesteia suspendă procedura în fața instanței, așa cum rezultă din ultima teză a art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 267 din 27 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 14 iulie 2017, paragraful 22).

22. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și

la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și de formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă, pentru toate cazurile, nici de Constituție și nici de vreun tratat internațional la care România este parte (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 267 din 27 aprilie 2017, precitată, paragraful 21).

23. Curtea a constatat că rațiuni ce țin de necesitatea soluționării într-un termen rezonabil a cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești justifică în mod obiectiv soluția legislativă criticată, care asigură în mod eficient un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — stabilirea corectă a taxelor judiciare de timbru — și mijloacele procedurale utilizate. Totodată, Curtea a reținut că acest cadru legislativ, în deplin acord cu normele fundamentale, creează premisele necesare pentru a permite instanței judecătorești să examineze circumstanțele specifice fiecărui caz și să realizeze un just echilibru între interesele individuale și cele privind administrarea justiției, astfel încât solicitantului să îi fie asigurat accesul efectiv la justiție (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 318 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 18 septembrie 2018, paragraful 19, Decizia nr. 628 din 9 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 4 martie 2019, paragraful 16, și Decizia nr. 867 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 483 din 13 iunie 2019, paragraful 19). Pentru aceleași considerente nu se poate reține încălcarea art. 129 din Constituție, potrivit căruia părțile interesate pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

25. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 19, 20 și 44, precum și a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că aceasta nu este motivată, iar din compararea textului supus controlului cu normele constituționale de referință nu se poate deduce vreo critică de neconstituționalitate (a se vedea Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liliana Teodoriu în Dosarul nr. 9.440/2017/a3 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, de Liliana Teodoriu și Catrina Gaftoniuc în Dosarul nr. 283/32/2020/a1 al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și de Vasile Gaftoniuc în Dosarul nr. 15.777/193/2019/a1 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și Judecătoriei Botoșani — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 iulie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina-Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 377

din 11 iulie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina-Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Ioan Lucian Mânzat în Dosarul nr. 135/306/2019/a1 al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 408D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.490D/2020, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate ridicată de același autor în Dosarul nr. 14.044/306/2014/a10.1.1 al Tribunalului Sibiu — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele menționate, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura procesuală propusă.

7. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.490D/2020 la Dosarul nr. 408D/2020, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere caracterul general al textelor constituționale invocate în motivarea acesteia, neputându-se identifica în mod rezonabil o critică de neconstituționalitate prin raportarea textului criticat la cele din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

9. Prin Decizia civilă nr. 1 din 27 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 135/306/2019/a1, și Încheierea din 14 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 14.044/306/2014/a10.1.1, **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.** Excepția a fost ridicată de Ioan Lucian Mânzat în cauze având ca obiect o contestație la executare și o cerere de acordare a

ajutorului public judiciar sub formă de asistență juridică prin desemnarea unui avocat din oficiu.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că sintagma „prin lege specială” este neconstituțională, în raport cu dispozițiile art. 1.528 din Codul civil și ale art. 33-35 și următoarele din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România. De asemenea, autorul excepției consideră că textul criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 21, 24, 44, 47, 52 și 136, precum și celor ale art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

11. **Tribunalul Sibiu — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 264 din 24 februarie 2009.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 8¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, introdus prin Legea nr. 193/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, care are următorul cuprins: „*Ajutorul public judiciar se acordă, potrivit prezentei ordonanțe de urgență, independent de starea materială a solicitantului, dacă prin lege specială se prevede dreptul la asistență judiciară sau dreptul la asistență juridică gratuită, ca măsură de protecție, în considerarea unor situații speciale, precum minoritatea, handicapul, un anumit statut și altele asemenea. În acest caz, ajutorul public judiciar se acordă fără îndeplinirea criteriilor prevăzute la art. 8, dar numai pentru apărarea sau recunoașterea unor drepturi sau interese rezultate ori aflate în legătură cu situația specială care a justificat recunoașterea, prin lege, a dreptului la asistență judiciară sau la asistență juridică gratuită.*”

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 46 — *Dreptul la moștenire*, art. 47 — *Nivelul de trai*, art. 52 — *Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică* și art. 136 — *Proprietatea*. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 3 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin textul de lege criticat se instituie excepția acordării ajutorului public judiciar în anumite situații speciale reglementate prin acesta. Regula o constituie acordarea ajutorului public judiciar către o persoană fizică ce nu poate face față cheltuielilor unui proces, inclusiv sub aspectul asistării prin apărător, fără a pune în pericol întreținerea sa ori a familiei sale.

18. Analizând excepția formulată, Curtea constată că autorul acesteia critică sintagma „lege specială” cuprinsă în art. 81 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, „luând în considerare dispozițiile art. 1.528 din Codul civil și ale art. 33-35 și următoarele din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România”, susținând că această sintagmă contravine dispozițiilor art. 21, 24, 44, 47, 52 și 136 din Constituție, precum și celor ale art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

19. Curtea reține că autorul excepției invocă în mod formal textele din Constituție și din Convenție, fără a motiva pretinsa contrarietate dintre textul criticat și acestea. Prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a statuat că orice excepție de neconstituționalitate trebuie să aibă o anumită structură inerentă și intrinsecă ce va cuprinde trei elemente, și anume: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. Dacă primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci, dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin

urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia. De aceea, Curtea a constatat că în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere deci că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele trei elemente menționate.

20. Or, în prezentele cauze, indicarea temeiurilor constituționale nu este suficientă pentru determinarea, în mod rezonabil, a criticilor vizate de autor. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, când a stabilit că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Așadar, având în vedere caracterul general al textelor constituționale invocate, precum și lipsa explicitării pretensei relații de contrarietate a dispozițiilor legale criticate față de acestea, nu se poate identifica în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „*sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți*”.

21. Prin urmare, având în vedere că nu este îndeplinită condiția motivării, cuprinsă în art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă (a se vedea, *ad similes*, Decizia nr. 691 din 12 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 17 mai 2024).

22. În final, Curtea reține că încadrarea autorului în cazurile prevăzute de textul de lege criticat (în condițiile în care arată că se află într-o „situație specială”, respectiv statul român este debitor față de acesta în condițiile art. 1.528 din Codul civil) nu este o problemă de constituționalitate, ci intră în competența de soluționare a instanței care judecă fondul cauzei.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Ioan Lucian Mânzat în dosarele nr. 135/306/2019/a1 și nr. 14.044/306/2014/a10.1.1 ale Tribunalului Sibiu — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sibiu — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 iulie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Cristina-Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 692

din 17 decembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 1 din Legea nr. 212/2021 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, precum și pentru completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu referire la art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului și a Legii nr. 212/2021 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, precum și pentru completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Abou Adal Bachar, Lorena Diana Acatincăi și alții în Dosarul nr. 1.067/2/2022 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 921D/2023.

2. La apelul nominal răspund Georgiana Mergiani și Dan Emil Georgescu, în calitate de autori ai excepției de neconstituționalitate, asistați de domnul Ion Dragne și de doamna Eveline Joița, avocați în cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, care îi reprezintă și pe ceilalți autori ai excepției. Lipsește partea Ministerul Sănătății. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului Ion Dragne, avocat al autorilor excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, sens în care arată că prevederile art. 2 alin. (3) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 și Legea nr. 212/2021 încalcă, în esență, dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (1) și (2), art. 41, 47 și art. 73 alin. (3) lit. n). Cu titlu preliminar, arată că excepția de neconstituționalitate invocată îndeplinește condițiile de admisibilitate și subliniază că, deși Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 a fost modificată în anul 2022, soluția legislativă criticată, referitoare la privarea absolvenților facultăților de medicină dentară și farmacie de dreptul de a beneficia de un loc la rezidențiat, se menține. Susține caracterul vădit discriminatoriu al prevederilor legale criticate și arată că, începând cu anul 2021, Guvernul a propus Parlamentului modificarea prevederilor legale adoptate în anul 2009, care prevedeau că în cazul în care absolvenții facultăților de medicină dentară și farmacie promovează examenul de rezidențiat, statul susține financiar numărul de locuri, astfel încât toți candidații promovați să poată accesa un loc sau un post de rezidențiat. În anul 2021, Parlamentul a introdus o limitare pentru absolvenții

facultăților de medicină dentară și farmacie, în sensul că au dreptul să beneficieze de suplimentarea cîtrei de școlarizare la rezidențiat exclusiv absolvenții facultăților de medicină care au promovat acest examen, unicul argument prezentat fiind lipsa resurselor bugetare. Or, în realitate, nu există niciun motiv pentru a justifica existența unei diferențe de regim juridic între absolvenții aceleiași universități, care beneficiază de o bază de pregătire comună și care răspund aceluiași nevoi ale societății.

4. În continuare, pentru autorii excepției, doamna avocat Eveline Joița invocă încălcarea dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. n) din Constituție, sens în care susține că modificarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009, operată prin Legea nr. 212/2021, se circumscrie domeniului privind organizarea generală a învățămîntului, care aparține legii organice, și că, pentru a fi respectate dispozițiile art. 75 și ale art. 76 din Constituție, era necesară adoptarea unei legi organice. Or, Legea nr. 212/2021 nu a fost adoptată ca lege organică și, în consecință, este neconstituțională, în ansamblul său. De asemenea, susține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, referitoare la principiul securității juridice și la exigențele de previzibilitate și predictibilitate care trebuie să caracterizeze normele juridice, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Totodată, susține încălcarea dispozițiilor art. 41 și ale art. 47 din Constituție, sens în care face referire la motivele expuse pe larg în cuprinsul excepției de neconstituționalitate și, în consecință, solicită admiterea acesteia.

5. Având cuvîntul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată că dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. n) din Constituție stabilesc că organizarea generală a învățămîntului se reglementează prin lege organică. Rezidențiatul, ca formă de pregătire postuniversitară pentru absolvenții facultăților de medicină, medicină dentară și farmacie, este prevăzut de art. 174 alin. (8) din Legea educației naționale nr. 1/2011, lege organică. Potrivit tezei finale a prevederilor legale menționate, organizarea și finanțarea rezidențiatului se reglementează prin acte normative specifice. Domeniul reglementat prin Legea nr. 212/2021, criticată în prezenta cauză, nu intră în domeniul de incidență al legii organice, stabilit de dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. n) din Constituție. De asemenea, arată că dispozițiile legale criticate prevăd că pentru absolvenții facultăților de medicină există posibilitatea suplimentării numărului de locuri la rezidențiat, atunci cînd numărul candidaților pentru domeniul medicină promovați este net superior cîtrei de școlarizare anunțate inițial. În aceste condiții, subliniază că prevederile legale criticate nu creează o obligație în sarcina ministrului sănătății, ci doar instituie posibilitatea suplimentării numărului de locuri la rezidențiat. În același timp, nici pentru beneficiari nu se stabilește un drept, ci se deschide o vocație cu privire la posibilitatea suplimentării numărului de locuri. Într-adevăr, în reglementarea anterioară, textul legal

stabilea obligația suplimentării numărului de locuri pentru candidații promovați, însă acesta a suferit modificări, iar soluția legislativă în prezent în vigoare exclude întru totul posibilitatea suplimentării. Reglementarea unor asemenea aspecte este de competența legiuitorului. Invocarea încălcării principiului egalității în drepturi este neîntemeiată, având în vedere că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că acest principiu vizează egalitatea între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea drepturilor și libertăților fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 31 martie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 1.067/2/2022, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului și a Legii nr. 212/2021 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, precum și pentru completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Abou Adal Bachar, Lorena Diana Acatincăi și alții într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a unor acte administrative referitoare la suplimentarea numărului de locuri la rezidențiat doar pentru domeniul medicină.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, în măsura în care instituie posibilitatea de suplimentare a cifrei de școlarizare doar pentru rezidențiatul în domeniul medicină, cu excluderea domeniului medicină dentară și a domeniului farmacie. Autorii arată că modalitatea de reglementare criticată este discriminatorie și lipsește destinatarul legii de orice posibilitate de predictibilitate cu privire la viitorul și cariera sa.

8. Autorii excepției formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă și intrinsecă.

9. Sub aspect extrinsec, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 212/2021, precum și articolul unic din Legea nr. 212/2021 au fost adoptate pe calea unei legi ordinare, contrar art. 73 alin. (3) lit. n) și art. 76 alin. (1) din Constituție. Astfel, se arată că obiectul reglementării Legii nr. 212/2021 referitor la modalitatea de desfășurare a rezidențiatului și la cifra de școlarizare, întrucât vizează organizarea generală a învățământului, este de natură organică și, în consecință, reglementarea sa trebuie realizată pe calea unei legi organice, nu ordinare. În acest sens sunt invocate dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009, potrivit cărora rezidențiatul reprezintă forma specifică de învățământ postuniversitar pentru absolvenții licențiați ai facultăților de medicină, stomatologie și farmacie și se arată că formarea profesională, concretizată în cauză, prin formarea în cadrul rezidențiatului, reprezintă o formă a învățământului, aflată în strânsă legătură cu dreptul la muncă. Întrucât materia reglementată prin dispozițiile legale criticate este de domeniul unei legi organice, prima Cameră sesizată ar fi trebuit să fie Camera Deputaților, iar legea trebuia adoptată cu votul majorității fiecărei Camere.

10. Sub aspect intrinsec, autorii excepției susțin că prevederile legale criticate nu respectă exigențele de previzibilitate care trebuie să caracterizeze normele juridice și încalcă principiul securității juridice. În acest sens arată că, în ceea ce privește organizarea rezidențiatului în domeniile medicină dentară și farmacie, există un climat legislativ instabil, deoarece modificările aduse art. 2 alin. (3) din Ordonanța

Guvernului nr. 18/2009 prin Legea nr. 212/2021 au intervenit cu mai puțin de 4 luni înainte de susținerea concursului de rezidențiat și au stabilit posibilitatea de suplimentare a cifrei de școlarizare doar pentru domeniul medicină. Or, anterior acestei modificări, destinatarii normei cunoșteau regula potrivit căreia Ministerul Sănătății are obligația suplimentării locurilor de rezidențiat, astfel încât, în urma rezultatelor, toți candidații care au promovat vor accesa un loc/post.

11. Totodată, autorii excepției consideră că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece creează un regim discriminatoriu între candidații la concursul de rezidențiat în domeniul medicină, pe de o parte, și cei din domeniile medicină dentară și farmacie, pe de altă parte. Astfel, edictarea unei norme care acordă o suplimentare de locuri doar pentru domeniul medicină, deși rezidențiatul este o formă specifică de învățământ pentru trei domenii (medicină, medicină dentară și farmacie), reprezintă un comportament discriminatoriu. Or, rezidențiatul se adresează tuturor absolvenților licențiați ai facultăților de medicină, medicină dentară și farmacie, care, de fapt, se află în aceeași situație. Restrângerea posibilității absolvenților licențiați ai facultăților de medicină dentară și farmacie de a accede la rezidențiat are caracter discriminatoriu și îngreunează dreptul acestora de a se specializa și de a lucra în anumite domenii, întrucât nu există o alternativă privată pentru cursurile rezidențiatului. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind principiul legalității, principiul securității juridice și nediscriminarea.

12. De asemenea se arată că, de vreme ce candidatul îndeplinește toate condițiile legale de participare la concursul de rezidențiat și obține punctajul de promovare, respectiv de peste 60%, neatribuirea unui loc/post de rezidențiat este o conduită culpabilă a Ministerului Sănătății. Restrângerea numărului persoanelor care pot accede la cursurile de rezidențiat, prin nesuplimentarea locurilor, în domeniul medicinei stomatologice și al farmaciei reprezintă o măsură disproporționată în raport cu scopul urmărit de legiuitor, care constă în realizarea unor reduceri ale bugetului alocat rezidențiatului. Se încalcă astfel dispozițiile constituționale ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și ale art. 47 alin. (1) privind dreptul la un nivel de trai decent.

13. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal** nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul** consideră că excepția este neîntemeiată. Reține că rezidențiatul nu se circumscrie domeniilor de reglementare prin lege organică și, în consecință, dispozițiile legale criticate nu contravin art. 73 alin. (3) lit. n), art. 75 alin. (1) și art. 76 alin. (1) din Constituție.

16. Referitor la invocarea încălcării cerinței de previzibilitate a normelor juridice, Guvernul arată că norma criticată a stabilit cu suficientă claritate faptul că suplimentarea cifrei de școlarizare anunțate inițial pentru domeniul medicină se poate face până la repartizarea candidaților, astfel încât toți candidații promovați să poată accesa un loc sau un post de rezidențiat. Într-adevăr, norma nu mai prevede posibilitatea unei astfel de suplimentări și pentru domeniul farmacie și pentru cel al stomatologiei, însă, pe de o parte, nici pentru domeniul medicină suplimentarea nu mai reprezintă o certitudine, iar, pe de altă parte, absolvenții facultăților de farmacie și stomatologie cunosc noua reglementare înainte de a susține examenul de rezidențiat. Prin urmare, aceștia își pot orienta conduita după noua regulă și,

în consecință, nu se pune problema lipsei de previzibilitate a reglementării analizate. De asemenea, consideră că nu este încălcat principiul constituțional al nediscriminării, sens în care invocă aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 800 din 7 decembrie 2021.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile avocaților autorilor excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 31 august 2009, și Legea nr. 212/2021 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, precum și pentru completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 22 iulie 2021.

20. Curtea observă că prevederile art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 au fost modificate prin articolul unic pct. 1 din Legea nr. 212/2021. Ulterior, prevederile art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 au fost modificate prin art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2022 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative privind unele măsuri din domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 24 iunie 2022, având următorul cuprins: *„Cifra de școlarizare pentru rezidențiat este stabilită anual prin ordin al ministrului sănătății. La stabilirea cifrei de școlarizare se are în vedere capacitatea de pregătire disponibilă comunicată de instituțiile de învățământ superior cu profil medical acreditate, până cel târziu la data de 1 august a fiecărui an. Pentru domeniul medicină, cifra de școlarizare este cel puțin egală cu numărul absolvenților cu diplomă de licență din promoția anului în curs.”* De asemenea, potrivit art. I pct. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2022, sintagmele „medic dentist”, „medicină dentară” și „Colegiul Medicilor Dentiști din România” din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 se înlocuiesc cu sintagmele „medic stomatolog”, „stomatologie” și „Colegiul Medicilor Stomatologi din România”.

21. Întrucât, în cauză, autorii excepției formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă, precum și critici de neconstituționalitate intrinsecă, ce vizează strict prevederile articolului unic pct. 1 din Legea nr. 212/2021, prin care au fost modificate dispozițiile art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009, dissociabile în sine de celelalte prevederi ale legii, și având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căreia „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea reține ca obiect al excepției dispozițiile articolului unic pct. 1 din Legea nr. 212/2021, cu referire la art. 2 alin. (3) din Ordonanța

Guvernului nr. 18/2009, care au următorul cuprins: *„Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74 din 10 decembrie 2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, precum și pentru completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 997 din 11 decembrie 2019, cu următoarele modificări și completări:*

1. La articolul I, înaintea punctului 1 se introduc două noi puncte, cu următorul cuprins:

«— La articolul 2, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Cifra de școlarizare pentru rezidențiat este cel puțin egală cu numărul de locuri reprezentând totalul absolvenților de medicină, medicină dentară și farmacie cu diplomă de licență din promoția anului în curs, cumulată cu numărul de posturi conform art. 18, stabilită prin ordin al ministrului sănătății. În cazul în care numărul candidaților pentru domeniul medicină care promovează examenul de rezidențiat este mai mare decât cifra de școlarizare inițial anunțată, aceasta se poate suplimenta până la repartizarea candidaților, astfel încât toți candidații promovați să poată accesa un loc sau un post de rezidențiat. Ministerul Finanțelor asigură resursele financiare necesare școlarizării prin rezidențiat la nivelul cifrelor de școlarizare aprobate.”»

22. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind trăsăturile statului și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, art. 47 alin. (1) privind dreptul la un nivel de trai decent, art. 73 alin. (3) lit. n) privind reglementarea prin lege organică a organizării generale a învățământului, art. 75 alin. (1) privind sesizarea Camerelor și art. 76 alin. (1) privind adoptarea legilor organice.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în esență, sub aspect extrinsec, criticile formulate vizează neconstituționalitatea articolului unic pct. 1 din Legea nr. 212/2021, fiind invocată încălcarea exigențelor constituționale privind adoptarea legilor organice și a regulilor constituționale privind domeniile rezervate legilor organice, iar sub aspect intrinsec, pretinsa discriminare între candidații la concursul de rezidențiat în domeniul medicină, pe de o parte, și cei din domeniile stomatologie și farmacie, pe de altă parte, având în vedere posibilitatea suplimentării cifrei de școlarizare doar pentru rezidențiatul în domeniul medicină.

24. Analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă, raportate la dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. n), ale art. 75 alin. (1) și ale art. 76 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că dispozițiile cuprinse în legea supusă controlului de constituționalitate, prin care a fost aprobată o ordonanță de urgență a Guvernului, referitoare la modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 este o lege cu caracter ordinar. De altfel, așa cum rezultă și din mențiunea finală a acesteia, care atestă că *„legea a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată”*, legea a fost adoptată cu majoritatea cerută de Constituție pentru o lege ordinară. Sub acest aspect, Curtea reține că regimul juridic al organizării și finanțării rezidențiatului nu poate fi circumscris domeniului prevăzut la art. 73 alin. (3) lit. n) — *„organizarea generală a învățământului”* —, care vizează cadrul legal pentru exercitarea, sub autoritatea statului român, a dreptului fundamental la învățătură, respectiv reglementările referitoare la structura, funcțiile, organizarea și funcționarea sistemului național de învățământ de stat, particular și confesional.

25. În același timp, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat că Ordonanța Guvernului nr. 12/2008 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului nu conține dispoziții care reglementează domeniul ce poate fi legiferat, potrivit art. 73

alin. (3) lit. n), exclusiv prin intermediul legilor organice (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.374 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 28 ianuarie 2009).

26. În consecință, reținând că dispozițiile criticate din Legea nr. 212/2021, sub aspectul reglementărilor pe care le cuprind cu privire la organizarea rezidențiatului, nu se încadrează în sfera de incidență a dispozițiilor constituționale privind reglementarea prin lege organică a organizării generale a învățământului, Curtea constată că dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. n), art. 75 alin. (1) și ale art. 76 alin. (1) din Legea fundamentală nu sunt, sub niciun aspect, încălcate.

27. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate intrinsecă, formulată prin raportare la dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea observă că prevederile legale criticate instituie reguli referitoare la organizarea examenului de rezidențiat. Astfel, dispozițiile art. 2 alin. (3) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 instituie imperativ regula stabilirii cîtrei de școlarizare pentru rezidențiat, astfel încât aceasta să fie cel puțin egală cu numărul de locuri reprezentînd totalul absolvenților de medicină, medicină dentară și farmacie cu diplomă de licență din promoția anului în curs, cumulat cu numărul de posturi conform art. 18, stabilită prin ordin al ministrului sănătății. În același timp, dispozițiile art. 2 alin. (3) teza a doua din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 instituie posibilitatea suplimentării cîtrei de școlarizare pentru rezidențiatul în domeniul medicină, în cazul în care numărul candidaților pentru acest domeniu care promovează examenul de rezidențiat este mai mare decît cifra de școlarizare inițial anunțată, astfel încât toți candidații promovați să poată accesa un loc sau un post de rezidențiat.

28. Curtea constată, așadar, că dispozițiile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului în ceea ce privește organizarea examenului de rezidențiat, exprimată în marja sa de apreciere, permisă de dispozițiile art. 34 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea (...) sănătății publice”.

29. În același timp, Curtea constată că opțiunea legiuitorului pentru reglementarea posibilității suplimentării cîtrei de școlarizare a rezidențiatului doar pentru domeniul medicină nu poate fi considerată arbitrară, în condițiile în care categoriile vizate (medicii, pe de o parte, și, respectiv, medicii stomatologi și farmaciști, pe de altă parte) nu sunt într-o situație juridică identică. O asemenea concluzie rezultă avînd în vedere reglementările distincte privind exercitarea profesiilor de medic, medic stomatolog și farmacist (a se vedea în acest sens dispozițiile titlului XII: *Exercitarea profesiei de medic*, ale titlului XIII: *Exercitarea profesiei de medic stomatolog* și ale titlului XIV: *Exercitarea profesiei de farmacist* din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, cu modificările și completările ulterioare).

30. În consecință, Curtea reține că, din perspectiva regulilor de exercitare a profesiei, situația juridică în care se află absolvenții cu diplomă de licență ai facultăților de medicină nu este identică celei a absolvenților cu diplomă de licență ai facultăților de stomatologie și farmacie, astfel că și tratamentul juridic instituit poate fi diferit. Așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci cînd se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. Inegalitatea care rezultă din diferența de situații poate justifica reguli distincte, în funcție de scopul legii. De asemenea, Curtea

a stabilit că textul art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui. Totodată, Curtea a mai statuat că principiul egalității în drepturi nu înseamnă *eo ipso* aplicarea aceluiași regim juridic unor situații care, prin specificul lor, sunt diferite (a se vedea, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, sau Decizia nr. 139 din 19 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 20 ianuarie 1997).

31. Diferențierea, în toate aceste cazuri, nu este contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție și se justifică, în ceea ce privește reglementarea posibilității suplimentării cîtrei de școlarizare la rezidențiat doar pentru domeniul medicină, prin organizarea distinctă și diferită, din perspectiva exercitării profesiei, a celor trei categorii socioprofesionale (medic, medic stomatolog și farmacist), prin natura diferită a activității efectiv desfășurate, precum și prin raportare la preocupările statului de a organiza și de a dimensiona cât mai eficient activitatea în cadrul sistemului de sănătate, avînd în vedere și rațiuni de ordin bugetar.

32. Reținînd că soluția legislativă criticată se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului, Curtea subliniază că instanța de contencios constituțional nu poate modifica opțiunea legiuitorului pentru că ar însemna ca ea însăși să preia atribuții și competențe specifice autorității legiuitoare, intruzionînd în prerogativele constituționale ale acesteia.

33. Avînd în vedere aceste argumente, Curtea constată netemeinicia criticii de neconstituționalitate raportate la dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

34. Referitor la critica de neconstituționalitate prin care se susține încălcarea dreptului la muncă, consacrat de dispozițiile art. 41 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că organizarea accesului la specializarea prin rezidențiat, ca forma specifică de învățămînt postuniversitar pentru absolvenții licențiați ai facultăților de medicină, stomatologie și farmacie, se realizează prin respectarea unor cerințe specifice în domeniu. Or, stabilirea unui anumit număr de locuri alocate anual pentru rezidențiat nu reprezintă o limitare de natură să încalce dreptul la muncă. Înscrierea la concursul de rezidențiat echivalează cu exercitarea alegerii libere a profesiei, persoana interesată fiind implicit de acord cu această condiție și cu faptul că urmează să se supună prevederilor legale instituite în acest sens.

35. Totodată, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor, și nu vizează obligația statului de a garanta accesul tuturor persoanelor la toate profesiile (a se vedea Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, paragraful 29, și Decizia nr. 55 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 5 mai 2015, paragraful 18).

36. În consecință, Curtea constată caracterul neîntemeiat al criticilor de neconstituționalitate privind încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Constituție.

37. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, Curtea reține că, referitor la principiul stabilității/securității raporturilor juridice, a statuat că, deși nu este în mod expres consacrat de Constituție, acest principiu se deduce atît din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cît

și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008). În legătură cu principiul securității juridice, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că „unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice” (Hotărârea din 6 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Androne împotriva României*, paragraful 44, Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, paragraful 99). Curtea europeană a mai statuat că, „odată ce statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții” (Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 92, Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României*, paragraful 33).

38. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că impunerea de reguli și obligații noi fără reglementarea unui termen adecvat care să permită subiectului de drept să răspundă noilor cerințe legislative reprezintă o încălcare a exigențelor constituționale sub aspectul principiului securității juridice și al principiului încrederii legitime care impune limitarea posibilităților de modificare a normelor juridice și stabilitatea regulilor instituite prin acestea (a se vedea Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012).

39. Plecând de la aceste considerente, Curtea observă că, în cauza de față, modificările aduse normelor în vigoare privind organizarea rezidențiatului nu afectează regulile esențiale privind accesul la specializarea prin rezidențiat, ci se circumstanțiază evoluției realităților economice și sociale de la nivelul statului, căruia îi revine sarcina asigurării funcționalității sistemului de sănătate, fără să afecteze concepția generală a reglementării de bază, potrivit căreia accesul la pregătirea prin rezidențiat se realizează prin concurs, expresie a unei selecții bazate pe criteriul meritocrației (a se vedea art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009).

47. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Abou Adal Bachar, Lorena Diana Acatincăi și alții în Dosarul nr. 1.067/2/2022 al Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile articolului unic pct. 1 din Legea nr. 212/2021 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, precum și pentru completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu referire la art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 18/2009 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 decembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

40. De asemenea, Curtea observă că legea nu impune ministrului sănătății obligația de a suplimenta cifra de școlarizare la rezidențiat pentru domeniul medicină, ci creează o asemenea posibilitate, justificată de rațiuni ce țin de organizarea eficientă și adaptată nevoilor specifice de personal specializat în cadrul sistemului de sănătate la un anumit moment și de resursele bugetare disponibile.

41. În consecință, Curtea constată că dispozițiile legale criticate prin conținutul lor normativ nu pot fi considerate de natură să afecteze principiul securității juridice.

42. Referitor la pretinsa încălcare a principiului legalității, invocată de autorii excepției de neconstituționalitate, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că acest principiu presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012).

43. Aplicând aceste considerente de principiu în prezenta cauză, Curtea constată că prevederile legale criticate sunt redactate cu precizie și claritate, într-un stil specific normativ, permițând destinatarilor lor să își adapteze în mod corespunzător conduita la exigențele juridice.

44. Având în vedere considerentele mai sus arătate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate sunt în acord cu exigențele constituționale analizate și, prin urmare, nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală.

45. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 47 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că, prin conținutul reglementărilor pe care le cuprind, prevederile legale criticate nu pot fi privite ca aducând atingere dreptului constituțional la un nivel de trai decent.

46. Întrucât nu a fost constatată încălcarea vreunui drept sau a vreunei libertăți fundamentale, nu se poate reține incidența în cauză a dispozițiilor art. 53 din Constituție.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 38

din 30 ianuarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul

2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative. Excepția a fost ridicată de Mihai Liviu Bujan, Alexandra Florescu și Ion Tutulus prin Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul” în Dosarul nr. 13.410/3/2019 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 215D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că dispozițiile de lege criticate sunt norme clare prin care legiuitorul, în marja sa de apreciere, a reglementat în domeniul politicii de salarizare a personalului plătit din fonduri publice. Cu privire la criticile vizând neconstituționalitatea extrinsecă și intrinsecă, instanța de contencios constituțional s-a pronunțat prin Decizia nr. 183 din 26 martie 2024.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 13.410/3/2019, Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului

plătit din fonduri publice, ale art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 5 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative. Excepția a fost ridicată de Mihai Liviu Bujan, Alexandra Florescu și Ion Tutulus, prin Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, într-o cauză având ca obiect soluționarea unor cereri privind drepturi salariale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă principiul securității raporturilor juridice și principiul separației puterilor în stat. În acest sens arată că niciun text de lege dintre cele criticate nu reglementează concret, precis și clar cuantumul elementelor salariale, astfel că salarizarea în perioada 2010-2017 conține doar norme de trimitere care, în final, regresează la legislația în materia salarizării valabilă în anul 2009 și abrogată la 1 ianuarie 2010, cu consecința ultraactivității acesteia.

6. Principiul separației puterilor în stat este încălcat, deoarece Guvernul a utilizat mecanismul ordonanțelor de urgență succesive pentru a bloca efectul legilor-cadru de salarizare date de Parlament, ca autoritate legiuitoare.

7. În susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 201 din 7 aprilie 2016, nr. 196 din 4 aprilie 2013, nr. 318 din 21 mai 2019 și nr. 653 din 17 octombrie 2017.

8. **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, fiind suficient de clare pentru a putea stabili drepturile salariale.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, ale art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, ale art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 10 septembrie 2010, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 15 noiembrie 2013, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 11 decembrie 2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1035 din 22 decembrie 2016, și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017. Din examinarea motivării excepției de neconstituționalitate Curtea observă că, în ceea ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului 80/2010, autorii excepției au în vedere, în realitate, dispozițiile art. II art. 1 alin. (1). Curtea constată și că dispozițiile criticate din Legea nr. 285/2010, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 nu mai sunt în prezent în vigoare, însă, având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se

producă și după ieșirea lor din vigoare, Curtea va reține ca obiect al excepției și aceste dispoziții de lege, aplicabile în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 1 din Legea nr. 285/2010: „(1) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(2) Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(3) Cuantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31 decembrie 2010.

(4) Cuantumul soldei de grad/salariului gradului profesional, al soldei de comandă/salariului de comandă, precum și cuantumul gradațiilor, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.

(5) În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”;

— Art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017:

„(2) Începând cu data de 1 iulie 2017:

a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”;

— Art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010: „(1) Începând cu luna ianuarie 2010, personalul aflat în funcție la 31 decembrie 2009 își păstrează salariul, solda sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare brut/brută avute la

această dată, fără a fi afectate de măsurile de reducere a cheltuielilor de personal din luna decembrie 2009 prevăzute la art. 10 din Legea nr. 329/2009, care se calculează după cum urmează:

a) la salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare corespunzătoare funcțiilor avute la data de 31 decembrie 2009 se adaugă cuantumul sporurilor și indemnizațiilor care se introduc în acesta/aceasta, prevăzute în notele la anexele la Legea-cadru nr. 330/2009, numai personalului care a beneficiat de acestea, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții;

b) sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale prevăzute în anexele la Legea-cadru nr. 330/2009 care nu se introduc în salariul de bază, solda/salariul funcției de bază sau, după caz, indemnizația lunară de încadrare se acordă în aceleași cuantumi de la 31 decembrie 2009, numai personalului care a beneficiat de acestea, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții, cu respectarea prevederilor art. 23 din Legea-cadru nr. 330/2009.”;

— Art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010: „În anul 2012, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare se menține la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2011.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013: „(1) În anul 2014, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2013 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014: „(1) În anul 2015, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015: „(1) În anul 2016, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2015, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016: „(1) În perioada 1 ianuarie-28 februarie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2016 în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de

referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017: „(1) În perioada 1 martie-31 decembrie 2017, se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna februarie 2017 cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”

13. Autorii excepției susțin că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție referitoare la separația puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că a analizat critici identice cu cele formulate în prezenta cauză prin Decizia nr. 195 din 7 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 5 august 2022. Curtea a reținut că, deși după anul 2010 legiuitorul și-a propus instituirea unui sistem de salarizare unic, care să aducă transparență și previzibilitate în materia salarizării, în fapt, drepturile salariale s-au calculat pornind de la cuantumul stabilit potrivit legislației anterioare, în fiecare an actele normative care au reglementat salarizarea personalului bugetar plătit din fonduri publice făcând trimitere la cuantumul drepturilor salariale din anul precedent. Stabilirea acestor drepturi este un proces dificil, care nu corespunde intențiilor pe care legiuitorul le-a avut atunci când a conceput sistemul unic de salarizare și care face greu de înțeles principiile avute în vedere în reglementarea drepturilor anumitor categorii socioprofesionale. Totodată, calculul drepturilor salariale se face pornind de la cuantumul stabilit potrivit legislației anterioare anului 2010.

15. Referitor la critica de neconstituționalitate formulată cu privire la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a reținut că stabilirea sistemului de salarizare pentru sectorul bugetar este un drept și o obligație a legiuitorului și că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat. Astfel, dispozițiile legale criticate dau expresie opțiunii legiuitorului în materia salarizării personalului bugetar și clarifică pentru perioade precis determinate situația drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, fiind lipsite de echivoc în ceea ce privește destinatarii și efectele juridice pe care le produc. Reținând că, raportat la rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, legiuitorul are libertatea de a reglementa salarizarea în sistemul public, evident cu respectarea prevederilor Constituției, Curtea a constatat că, prin dispozițiile legale criticate, legiuitorul a urmărit, în esență, garantarea cuantumului drepturilor salariale și evitarea scăderii drepturilor salariale ale personalului bugetar.

16. În continuare, Curtea Constituțională a reținut, cu referire la tehnica de reglementare, că textele criticate nu au semnificația repunerii în vigoare a unor acte normative abrogate. Așadar, modalitatea de reglementare prevăzută de textele de lege criticate este diferită de cea analizată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 7 martie 2018, prin care au fost supuse controlului dispoziții de lege care făceau trimitere la norme anterior abrogate și prin care s-a statuat că adoptarea unei norme ce face trimitere la o dispoziție legală care nu mai este în vigoare încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. În consecință, considerentele acestei decizii nu sunt aplicabile în prezenta cauză. Prin urmare, a conchis Curtea, prin dispozițiile de lege criticate, legiuitorul normează un conținut care întrunește exigențele de claritate, previzibilitate și accesibilitate, fiind astfel respectate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție în componentele referitoare la calitatea legii și principiul securității juridice.

17. Referitor la critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție, Curtea a reținut că, sub aspectul competenței de legiferare, relația dintre puterea legislativă și cea executivă se desăvârșește prin competența conferită Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție. Astfel, ordonanța de urgență, ca act normativ ce permite Guvernului, sub controlul Parlamentului, să facă față unei situații extraordinare, se justifică prin necesitatea și urgența reglementării acestei situații care, datorită circumstanțelor sale, impune adoptarea de soluții imediate în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. Pe lângă monopolul legislativ al Parlamentului, Constituția, în art. 115, consacră delegarea legislativă, în virtutea căreia Guvernul poate emite ordonanțe simple [art. 115 alin. (1)-(3)] sau ordonanțe de urgență [art. 115 alin. (4)-(6)]. Astfel, transferul unor atribuții legislative către autoritatea executivă se realizează printr-un act de voință al Parlamentului ori pe cale constituțională, în situații extraordinare și numai sub control parlamentar.

18. Mai departe, Curtea a observat că prevederile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 dispun în sensul neaplicării valorii de referință și a coeficienților de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010. Aceste prevederi legale fac inaplicabile dispozițiile Legii-cadru nr. 284/2010, dar nu în sensul contracarării voinței legiuitorului, ci în sensul protejării dreptului la salariu, ca drept fundamental, astfel ca implementarea unui nou sistem de salarizare să nu conducă la diminuarea drepturilor salariale ale niciuneia dintre categoriile profesionale plătite din fonduri publice. În consecință, a reținut Curtea, prin adoptarea ordonanțelor de urgență criticate nu s-a încălcat principiul separației puterilor, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție.

19. În sfârșit, în ceea ce privește critica referitoare la tehnica de reglementare, Curtea a precizat că aceasta relevă o problemă de legiferare, ce nu poate fi soluționată însă decât de legiuitor, iar nu de Curtea Constituțională în cadrul competențelor sale consacrate de Legea fundamentală.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în Decizia nr. 195 din 7 aprilie 2022, precitată, își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Liviu Bujan, Alexandra Florescu și Ion Tutulus, prin Sindicatul Polițiștilor din România „Diamantul”, în Dosarul nr. 13.410/3/2019 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, art. II art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri financiare în domeniul bugetar, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 ianuarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

**privind declasificarea și publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I,
a unui ordin al ministrului apărării naționale emis în anul 2012**

Având în vedere prevederile art. 23 alin. (1) și ale art. 24 din Standardele naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 585/2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 1 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 781/2002 privind protecția informațiilor secrete de serviciu,

în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul apărării naționale, emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se declasifică informațiile secrete de serviciu cuprinse în Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.S.18/2012 pentru abrogarea „L-11/1 vol. 1, Instrucțiuni privind mentenanța tehnicii de blindate, automobile și tractoare, din înzestrarea Armatei României pe timp de pace, în situații de criză și la război”, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.130/2004.

(2) Se aprobă publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.18/2012

pentru abrogarea „L-11/1 vol. 1, Instrucțiuni privind mentenanța tehnicii de blindate, automobile și tractoare, din înzestrarea Armatei României pe timp de pace, în situații de criză și la război”, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.130/2004, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul apărării naționale,
Eduard Bachide,
secretar de stat

București, 27 iunie 2025.
Nr. M.108.

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

O R D I N

pentru abrogarea „L-11/1 vol. 1, Instrucțiuni privind mentenanța tehnicii de blindate, automobile și tractoare, din înzestrarea Armatei României pe timp de pace, în situații de criză și la război”, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.130/2004

Având în vedere prevederile art. 39 alin. (10) lit. d) din Regulamentul de organizare și funcționare al Ministerului Apărării Naționale, aprobat prin Ordinul ministrului apărării nr. M.S. 118/2007, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 34 lit. b) din „L-11, Regulamentul mentenanței echipamentelor în Armata României”, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.S. 13/2009, cu modificările și completările ulterioare,

pentru aplicarea dispozițiilor art. 17 și ale art. 65 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, modificată și completată prin Legea nr. 29/2011,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data de 1.03.2012 se abrogă „L-11/1 vol. 1, Instrucțiuni privind mentenanța tehnicii de blindate, automobile și tractoare, din înzestrarea Armatei României pe timp de pace, în situații de criză și la război”, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.130/2004.

Art. 2. — Ordinul se multiplică și se difuzează de către Statul Major al Forțelor Terestre structurilor centrale, statelor majore ale categoriilor de forțe ale armatei și comandamentelor, iar prin grija acestora până la unitățile, instituțiile și formațiunile militare din subordine.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea

București, 4 februarie 2012.
Nr. M.18.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

